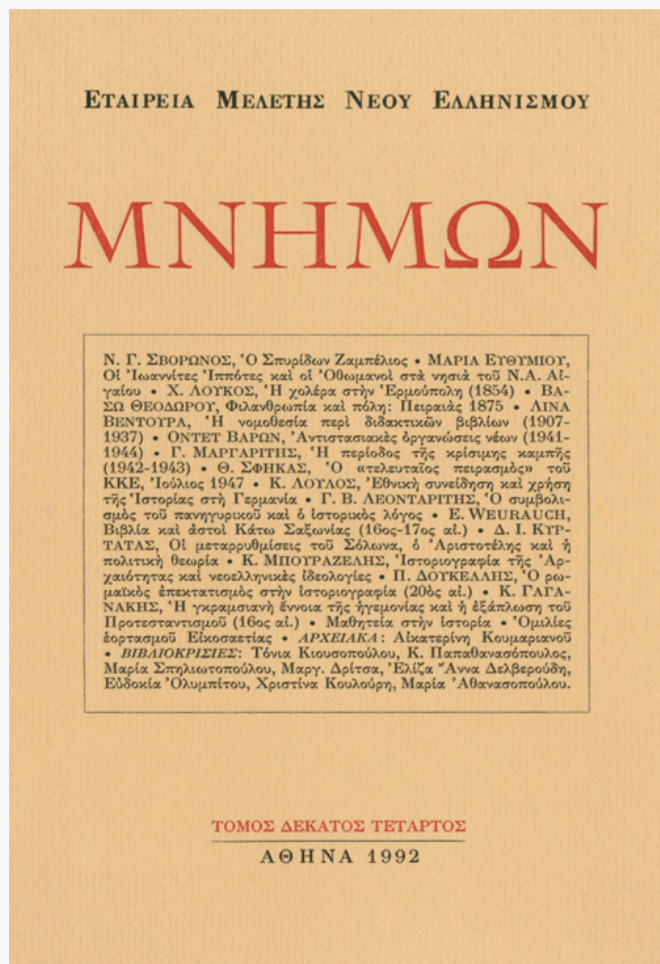

Μνήμων

Τόμ. 14 (1992)

ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΕΣ. ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΑΝΙΧΝΕΥΣΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΩΝ ΤΗΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΤΗΤΑΣ ΣΕ ΤΡΙΑ ΣΥΝΘΕΤΙΚΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟΝ Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΕΜΟ

ΚΩΣΤΑΣ ΜΠΟΥΡΑΖΕΛΗΣ

doi: [10.12681/mnimon.496](https://doi.org/10.12681/mnimon.496)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΜΠΟΥΡΑΖΕΛΗΣ Κ. (1992). ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΕΣ. ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΑΝΙΧΝΕΥΣΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΩΝ ΤΗΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΤΗΤΑΣ ΣΕ ΤΡΙΑ ΣΥΝΘΕΤΙΚΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟΝ Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΕΜΟ. *Μνήμων*, 14, 223-235.
<https://doi.org/10.12681/mnimon.496>

ΚΩΣΤΑΣ ΜΠΟΥΤΡΑΖΕΛΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΕΣ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΑΝΙΧΝΕΥΣΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΩΝ ΤΗΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΤΗΤΑΣ ΣΕ ΤΡΙΑ ΣΥΝΘΕΤΙΚΑ ΕΡΓΑ
ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟΝ Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΕΜΟ*

Α' Εισαγωγικά

Ἡ συστηματικὴ αὐτοσκόπηση ἑνὸς ἐπιστημονικοῦ κλάδου δὲν εἶναι οὔτε δεῖγμα γερατειῶν οὔτε ἀνησυχητικὴ ἔνδειξη ἐξάντλησης μιᾶς παραδοσιακῆς προβληματικῆς: εἶναι, ἀντίθετα, ἀπόδειξη ὀρίμανσης. Ὁρίμανσης ποῦ συνίσταται κυρίως στὴν παραδοχὴ τῆς ἀπλῆς ἀλήθειας, ὅτι ὅποιοδῆποτε ἱστορικὸ ἔργο, παρὰ τὴν ὕση καὶ ὅποια ἀντικειμενικότητά του, δὲν παύει νὰ εἶναι ζυμωμένο μὲ τὴν ἐποχὴ τοῦ καὶ νὰ ἀποτελεῖ ἐνιαία εἰκόνα μαζί της. Ἀκόμη καὶ στὴν ἀκραία περίπτωση ποῦ τὸ ἔργο τοῦ ἱστορικοῦ ἀποτελεῖ ἄρνηση τῆς ἐποχῆς του, δὲν παύει νὰ βρίσκεται μαζί της σὲ μιὰ διαλεκτικὴ σχέση ποῦ πρέπει νὰ ἐρευνηθεῖ καὶ νὰ ἀναλυθεῖ. Ἄν αὐτὸ γιὰ τοὺς ἀρχαίους ἱστορικούς, ὅπως π.χ. γιὰ τὸν Πλούταρχο ἢ τὸν Ἀρριανό, ποῦ στὰ χρόνια τῆς Ρωμαιοκρατίας ἀναδιφοῦν τὸ ἀρχαιότερο ἑλληνικὸ παρελθόν, ἦταν πάντα σαφές,¹ οἱ νεότεροι ἱστορικοὶ τῆς ἀρχαιότητος κράτησαν ὡς τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον κατὰ κανόνα τόσο στενὸ τὸν σύνδεσμον μὲ τὴν παράδοση τοῦ Ranke,² ὥστε ἡ προ-

* Ἐπεξεργασμένη καὶ ὑπομνηματισμένη μορφή μιᾶς ἀνακοίνωσης ποῦ πρωτόγινε στὶς 23.5.1986 σὲ μιὰ συζήτηση στρογγυλῆς τράπεζας κατὰ τὸ Ζ' Πανελλήνιον Ἱστορικὸ Συνέδριον τῆς «Ἑλληνικῆς Ἱστορικῆς Ἑταιρείας» (Παν/μιο Θεσσαλονίκης) καὶ ἐπαναλήφθηκε στὶς 21.11.1990 στὴν Ἑταιρεία Μελέτης Νέου Ἑλληνισμοῦ. Σκοπεῖω νὰ ἐπανέλθω στὸ θέμα στὰ πλαίσια μιᾶς εὐρύτερης ἐργασίας.

1. Πρβ. π.χ. τίς κρίσεις τοῦ Πλουτάρχου γιὰ τοὺς ἑλληνιστικοὺς βασιλεῖς-ἀντιπάλους τῆς Ρώμης καὶ τὴν ἀναδιαμορφωμένη ἀντίληψή του γιὰ τὴν κλασσικὴ ἀντίθεση «Ἑλληνας-βάρβαρος» (βλ. C. P. Jones, *Plutarch and Rome*, Oxford 1971, 124-5). Γιὰ τὸν Ἀρριανὸ ὡς ἱστορικὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ (σὲ ὀργανικὴ σύνδεση) σύγχρονον τοῦ Τραϊανοῦ βλ.: G. Wirth, «Arrian and Traian. Versuch einer Gegenwartsdeutung», *StCl* 16 (1974) 169-209.

2. Πρβ. ἐδῶ τὴν χαρακτηριστικὴ, ἔμμεση διατύπωση ἑνὸς εἵδους κατηγορικῆς προστακτικῆς τῆς ἱστορικότητος ἀπὸ τὸν γενάρχη τῆς νεότερης ἱστοριογραφίας: «Θὰ ᾔθελα κατὰ κάποιον τρόπο νὰ ἐξαλείψω τὸν ἑαυτό μου καὶ ν' ἀφήσω μόνο τὰ πράγματα νὰ μιλή-

σπάθειά τους ν' αναπλάσουν, με εξαιρετική πολλές φορές επιτυχία, περασμένες εποχές δημιουργούσε συχνά στους ίδιους και τους μεταγενέστερους την ψευδαίσθηση μιᾶς δημιουργίας in vacuo, μιᾶς απόσπασης από τὸ ἱστορικὸ παρὸν τῆς συγγραφῆς. Ὡστόσο ἐκτενέστερες μελέτες ὅπως τοῦ A. Heuss γιὰ τὸν Mommsen στὴ δεκαετία τοῦ '50³ καὶ ἀπὸ τότε ὡς τὶς μέρες μας ἡ συστηματικὴ ἐνασχόληση ἱστορικῶν τῆς ἀρχαιότητος ὅπως ὁ A. Momigliano,⁴ ὁ K. Christ⁵ καὶ ὁ M. Finley⁶ μετὰ τὴν τοποθέτηση τῶν νεότερων μελετῶν καὶ μελετητῶν τῆς ἀρχαίας ἱστορίας στὸν δικό τους ἱστορικὸ χῶρο ἔδειξαν πόσα ἔχουμε νὰ μάθουμε καὶ νὰ ὠφεληθοῦμε ἀπ' αὐτὴ τὴν «ἐσωστρεφεῖ» ἱστοριοδιφικὴ δραστηριότητα.

Ἡσχέση λοιπὸν τῆς ἰδεολογίας ἢ, σωστότερα, τῶν ἰδεολογιῶν ποὺ διατρέουν μιὰ ὀρισμένη ἐποχὴ μετὰ τοὺς ἱστοριογραφικοὺς της καρποὺς εἶναι σήμερα καὶ στὸ χῶρο τῆς διεθνοῦς ἀρχαιοῖστορικῆς ἔρευνας συνειδητὴ καὶ ἐπίκαιρη. Μπορεῖ νὰ θυμίσει κανεὶς τὸ ἤδη πολυσυζητημένο καὶ συνεχῶς συζητούμενο βιβλίον τοῦ M. Finley γιὰ τὴν ἀρχαία δουλεία καὶ τὶς ἰδεολογικὲς παραμέτρους τῆς σπουδῆς της ἀπὸ τὸν 18ο αἰ. καὶ πέρα,⁷ τὸν συνεχῶς αὐξανό-

σουν» (Ich wünschte, mein Selbst gleichsam auszulöschen und nur die Dinge reden... zu lassen). Αὐτὸ καὶ συναφῇ παραθέματα στὸ πυκνὸ ἄρθρον τοῦ H. Helbling, «Leopold von Ranke», *Die Grossen der Weltgeschichte*, VII (Zürich 1976) 551-7 (554).

3. A. Heuss, *Theodor Mommsen und das neunzehnte Jahrhundert*, Kiel 1956.

4. Πολλὲς τέτοιες ἱστοριογραφικὲς μελέτες περιέλαβε ἡ περίφημη σειρὰ ὅπου συγκεντρώνονταν οἱ «μικρὲς» συμβολὲς τοῦ M., τὰ ὁκτὼ *Contributi alla storia degli studi classici, e del mondo antico* (11 τόμοι συνολικά, 1955-1987). Τὸ δεῦτερον μέρος τῆς σειρᾶς (: e del mondo antico) προστέθηκε ἀπὸ τὸ Terzo Contributo (1966). Πρβ. Ev. Patlagean, «Les Contributi d'Arnaldo Momigliano: Portrait d'un historien dans ses paysages», *Annales (ESC)* 37 (1982) 1004 κ.έ. Περιεκτικὴ σύνθεση γιὰ τὴν ὅλη συμβολὴ τοῦ M. στὴν ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἱστορίας (ὡς ἐπιστημονικοῦ κλάδου): K. Christ, *Neue Profile der Alten Geschichte*, Darmstadt 1990, 278-91. Μεταθανάτια ἐκδόθηκε τὸ ἐνδιαφέρον ἔργο (ἀρχικά, σειρὰ διαλέξεων) τοῦ M., *The classical foundation of modern historiography*, Berkeley 1990 (βλ. σχετικὰ τὴν βιβλιοκρισίαν τοῦ P. Cartledge, *JHS* 112 (1992) 193-194).

5. Ἰδιαίτερα σημαντικοὶ οἱ δύο τόμοι μελετῶν του γιὰ τὸ ἔργο καὶ τὴ δράση μεγάλων ἀρχαιοῖστορικῶν τῶν νεότερων καὶ νεότατων χρόνων: *Von Gibbon zu Rostovtzeff*, Darmstadt 1972 καὶ *Neue Profile* (προηγ. σημ.). Ἐκτενέστερο ἀλλὰ περιορισμένο στὸ γερμανόφωνο χῶρο τὸ ἔργο τοῦ ἴδιου: *Römische Geschichte und deutsche Geschichtswissenschaft*, München 1982.

6. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δοκίμιο γιὰ τὴν ἱστοριογραφικὴ ἐξέλιξη τῆς ἀρχαίας δουλείας (βλ. παρακάτω) ὁ F. ἔγραψε καὶ πολλὰ μικρὰ ἄρθρα καὶ βιβλιοκρισίες μετὰ παρόμοια θεματικὴ ἓνα ἰδιαίτερα ἀξιόλογο τέτοιο ἄρθρον γιὰ τὴν ἱστοριογραφικὴ ἐξέλιξη τῆς ἀρχαίας πόλης εἶναι: «The Ancient City: From Fustel de Coulanges to Max Weber and Beyond», *CSSH* 19 (1977) 305-27.

7. *Ancient Slavery and Modern Ideology*, London 1980 (ἐπανειλημμένες ἀνατυπώσεις καὶ μεταφράσεις στὴ γερμανικὴ - Μόναχο 1980, στὴ γαλλικὴ - Παρίσι 1981, στὴν

μενο ἀριθμὸ εἰδικῶν μονογραφιῶν γιὰ τὸ ἔργο καὶ τὴ δράση σημαντικῶν νεότερων ἀρχαιοϊστορικῶν,⁸ ἀκόμη καὶ τὴν εἰδικὴ κατηγορία ἐργασιῶν ὅπου κυρίως ἡ γερμανικὴ ἐπιστῆμη ἐξετάζει τὴν ἐπίδραση, ἄμεση καὶ ἔμμεση, τῆς ἰδεολογίας καὶ τῶν γενικότερων συνθηκῶν τοῦ Γ' Ράιχ στὴ σύγχρονή του ἀρχαιοϊστορικὴ παραγωγή.⁹

Εἶναι ἐπομένως ὁπωσδήποτε ἐνδιαφέρον νὰ ἐπιχειρήσει κανεὶς καὶ στὸν νεοελληνικὸ μεταπολεμικὸ χῶρο μιὰ παρόμοια ἀναδίφηση ὡς πρὸς τὰ ἱστορικὰ ἔργα Ἑλλήνων ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν ἱστορικὴ ὕλη τῆς ἀρχαιότητος. Στὰ πλαίσια αὐτῆς τῆς μικρῆς μελέτης δὲν μπορεῖ βέβαια κανεὶς νὰ ἐξαντλήσει τὸ πρόβλημα: θὰ εἶναι ὅμως χρήσιμο νὰ δώσει ἓνα πρῶτο του περίγραμμα, ἀρθρωμένο γύρω ἀπὸ μερικὰ —ὑποκειμενικά, βέβαια, ἐπιλεγμένα— βασικὰ σημεῖα. Ἐπειδὴ νομίζω ὅτι ἡ ἐξέταση τοῦ προβλήματος μὲ βάση παρατηρούμενες τάσεις σὲ εἰδικὰ ἄρθρα καὶ μελέτες ἀρχαίας ἱστορίας στὴν μεταπολεμικὴ Ἑλλάδα θὰ στεροῦσε ἴσως τὴν ἀπαραίτητη εὐκρίνεια ἀπὸ ἓνα τέτοιο πρῶτο περίγραμμα, προτίμησα νὰ περιορισθῶ στὴ μελέτη τριῶν μεγαλύτερων συνθετικῶν ἔργων καὶ ν' ἀναζητήσω ἐκεῖ συγκεκριμένα στοιχεῖα γιὰ ἐπιδράσεις μιᾶς ὀρισμένης ἰδεολογίας. Τὰ συνθετικὰ αὐτὰ ἔργα εἶναι, κατὰ χρονολογικὴ σειρὰ πρώτης δημοσίευσης: I) ἡ «Ἀρχαία Ἱστορία» τοῦ Ἰω. Παπασταύρου, τῆς ὁποίας τὸ πρῶτο μέρος (ἀπὸ τὴν ἱστορία τῶν ἀνατολικῶν λαῶν «μέχρι τῶν παραμονῶν τῶν ἀγώνων, τοὺς ὁποίους διεξήγαγον οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι ἐναντίον τῶν Περσῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας των») ἐκδίδεται τὸ 1950, ἡ πλήρης μορφή (ἕως καὶ τὸν Θεοδόσιο, 395) τὸ 1961, ἐνῶ ἀργότερα ἡ ὕλη τοῦ ἔργου διαχωρίζεται καὶ ἐπανεκδίδεται μὲ τὴ μορφή δύο βιβλίων, τῆς «Ρωμαϊ-

ιταλική - Bari 1981 κ.ἄ.). Ἀπὸ τίς βιβλιοκρισίες ποὺ προκάλεσε σημειῶνω δύο ἀπὸ τίς κατὰ τὴ γνώμη μου ἐνδεικτικότερες: E. Badian, *New York Review of Books* 1981 = *Ancient Society / Resources for Teachers* (Macquarie University), vol. XII. 4 (1982) 23-33· K. Rosen, *Historisches Jahrbuch* 104 (1984), 173-6. Γιὰ τὸ ὅτι οἱ θέσεις τοῦ Finley (ἰδίως ἡ ἔντονη κριτικὴ του διάθεση ἐναντι τῶν Γερμανῶν ἐρευνητῶν τῆς ἀρχαίας δουλείας) συνεχίζουν νὰ συζητοῦνται βλ. π.χ. *JRS* 81 (1991) 251 (Th. Wiedemann).

8. Ἀς μνημονεῦθω ἐνδεικτικὰ τρία βιβλία, ἀντίστοιχα γιὰ τὸν Ντρόυζεν, τὸν Μποῦζολτ καὶ τὸν Ροστότσεφ: B. Bravo, *Philologie, histoire, philosophie de l'histoire. Étude sur J. G. Droysen historien de l'antiquité*, Hildesheim... 1988. H. M. Chambers, *Georg Busolt. His Career in his Letters*, Leiden 1990. M. A. Wes, *Michael Rostovtzeff: Historian in Exile*, Stuttgart 1990 (μὲ τὴν ἑκτενῆ, συμπληρωματικὴ βιβλιοκρισίαν τοῦ B. D. Shaw, *JRS* 82 (1992) 216-228).

9. Μιὰ πρώτη, κατὰ μεγάλο μέρος ἀρχεὶακὴ ἔρευνα αὐτοῦ τοῦ θέματος ἦταν τὸ βιβλίο τοῦ V. Losemann, *Nationalsozialismus und Antike*, Hamburg 1977. Περὶ ἐπίσης: B. Naf, *Von Perikles zu Hitler? Die athenische Demokratie und die deutsche Althistorie bis 1945*, Bern 1986. Μιὰ ἐπίσης πολὺ ἐνδιαφέρουσα, σχετικὰ πρόσφατη διαπραγμάτευση τῆς ἱστορίας τῶν κλασσικῶν σπουδῶν σ' ἓνα ὀρισμένο γεωγραφικὸ-ἐθνικὸ χῶρο εἶναι τὸ ἔργο τοῦ M. Reinhold, *Classica Americana: The Greek and Roman Heritage in the United States*, Detroit 1984.

κῆς 'Ιστορίας» (1967) καὶ τῆς «'Ιστορίας τῆς 'Αρχαίας 'Ελλάδος» (1972)· II) ἡ πεντάτομη «'Ιστορία τῆς 'Αρχαίας 'Ελλάδας» τοῦ Γιάννη Κορδάτου ('Αθήνα 1955-1959) ποὺ καλύπτει ἐπίσης τὴν ἱστορία τῶν 'Ελλήνων ἀπ' τὴν προϊστορία ὡς τὴν ἐπικράτηση τοῦ Χριστιανισμοῦ μετὰ τὸν Μ. Κωνσταντῖνο (300)· III) ἡ τετράτομη «'Αρχαία 'Ελληνικὴ 'Ιστορία» τοῦ Γ. Α. Παπαντωνίου, ἡ ὁποία καλύπτει τὴν ἀρχαία ἐλληνικὴ ἱστορία ἀπὸ τὰ μυθικὰ χρόνια ὡς τὸν θάνατο τοῦ Μ. 'Αλεξάνδρου. Πρῶτος χρονολογικὴ ἐκδόθηκε ὁ Β' τόμος τῆς (1964) ποὺ ἐξετάζει τὴν Πεντηκονταετία καὶ τὸν Πελοποννησιακὸ Πόλεμο, ὁ ἴδιος βγῆκε μετὰ σὲ δεύτερη ἐκδοση μαζὶ με τοὺς ὑπόλοιπους τὸ 1979.

Τὰ ἔργα αὐτὰ εἶναι καταλλήλοτερα, πιστεύω, γι' αὐτὴ τὴν πρώτη ἔρευνα, ἐπειδὴ εἶναι ἔργα ἐνὸς ἀνθρώπου σὲ κάθε περίπτωσι καὶ παρουσιάζουν ἔτσι ἐσωτερικὴ ἐνότητα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς συλλογικὰ ἔργα (ὅπως π.χ. τὸ σχετικὸ μετὰ τὴν ἀρχαιότητα τμήμα τῆς «'Ιστορίας τοῦ 'Ελληνικοῦ 'Εθνους» τῆς «'Εκδοτικῆς 'Αθηνῶν Α.Ε.», τοῦ ὁποῖου ἡ ἑναρξὴ ἐκδόσεως ἔπεται¹⁰), ὅπου ὑπάρχει πάντα καὶ τὸ ἐπὶ πλέον πρόβλημα ἐνδεχομένων ἀλλοιώσεων ἀπόψεων τῶν συγγραφέων ἀπὸ τοὺς ἐπιμελητὲς τῆς ἐκδοσης (ἔστω μετὰ τὴ μορφή τῆς συμμόρφωσης πρὸς μιὰ κοινὴ ἐκδοτικὴ γραμμὴ). 'Επίσης τὰ τρία αὐτὰ ἔργα καλύπτουν οὐσιαστικὰ μιὰ ὁρισμένη περίοδο τῆς νεοελληνικῆς ἱστορίας: ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ὡς τὴν πτώση τῆς ἀπριλιανῆς δικτατορίας, μιὰ καὶ ἡ σύλληψη τουλάχιστον τοῦ ὅλου ἔργου τοῦ Παπαντωνίου πρέπει ἐπίσης ν' ἀνήκει σ' αὐτὴ τὴν περίοδο.¹¹ 'Απὸ τίς διαπιστώσεις ποὺ ἡ εἰδικὴ αὐτὴ ἔρευνα τῶν παραπάνω κειμένων ἔχει ἐπιτρέψει εἶναι δυνατὸ φυσικὰ νὰ παρουσιασθεῖ ἐδῶ μόνο μιὰ, ἐλπίζω, χαρακτηριστικὴ ἐπιλογή.

Β' 'Αναλυτικὲς παρατηρήσεις

I. Στὸ ἔργο τοῦ Παπασταύρου, ἔργο πανεπιστημιακοῦ καθηγητῆ ποὺ ἀποτελέσει τὸ μοναδικὸ χρονικὰ πλήρες ἐγχειρίδιο 'Αρχαίας 'Ιστορίας τῶν μεταπολεμικῶν φοιτητικῶν γενιῶν στὴν 'Ελλάδα ὡς καὶ τὰ τέλη περίπου τῆς δεκαετίας τοῦ '70, ἡ ἀντίληψις τῆς ἱστοριογραφίας εἶναι καθαρὰ παραδοσιακὴ. 'Ο συγγραφέας εἶναι γόνος τῆς γερμανικῆς παράδοσης καὶ αἰσθάνεται ἄνετα στὸ κλίμα τοῦ γνήσιου ἐπιστημονικοῦ θετικισμοῦ.

10. Οἱ τόμοι Α' - ΣΤ' τοῦ ἔργου ποὺ καλύπτουν τὴν ἀρχαιότητα ἐκδόθηκαν ἀπὸ τὸ 1970 ὡς τὸ 1976.

11. Στὴν ἴδια περίοδο ἐντάσσεται καὶ ἡ συγγραφή ἐνὸς ἀκόμῃ εὐρύτερου συνθετικοῦ ἔργου ἀπὸ τὴν ὕλη τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς ἱστορίας ποὺ ἔχει ὅμως καθοριστικὰ δοκιμακὰ χαρακτηριστὰ καὶ καλύπτει ἀνισομερῶς τίς διάφορες περιόδους τῆς ἀρχαιότητος: τὸ «'Απὸ τὸν Μαραθῶνα στὴν Πύδνα» τοῦ Παν. Κανελλόπουλου. Βλ. σχετικὰ: Κ. Μπουραζέλης, «'Απὸ τὸν Μαραθῶνα στὴν Πύδνα καὶ παρὰπέρα», *Νέα 'Εστία* 126 (1989) 1263-9.

Ἐν τούτοις καθιστᾷ ἐδῶ ἀπροσδόκητα σαφεῖς, σχεδὸν προγραμματικά, τὶς ἰδεολογικὴ παραμέτρους τῆς συγγραφῆς ἢ προσωπικῆς ἐγγραφῆς ποὺ περιέχει ὁ πρόλογος τῆς α' ἐκδόσεως: τὸ ἔργο ἀφιερώνεται στὴ μνήμη τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ, γιοῦ τοῦ συγγραφέα, καὶ τῶν ἀνδρῶν τοῦ ποῦ ἔπεσαν κατὰ τὸν ἐμφύλιο πόλεμο. Τὸ ἀπόλυτα σεβαστὸ προσωπικὸ βίωμα συνοδεύει κατὰ πόδας τὸ γενικευτικὸ ἰδεολογικὸ ἐρμήνευμα: οἱ πεσόντες κοντὰ στὴν τοποθεσίᾳ τοῦ βυζαντινοῦ Κλειδίου ἀνανέωσαν «διὰ τῆς ὑπερτάτης θυσίας των ἄλλα τῶν Βυζαντινῶν των προγόνων». Ὅπως ἐκεῖνοι πρὸ ἐννεακοσίων καὶ πλέον ἐτῶν ἀπέκρουσαν τὴν σλαβικὴν εἰσβολὴν εἰς τὴν Μακεδονίαν, καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ οὔτοι διὰ τοῦ τιμίου των αἵματος ὑπερήσπισαν τὴν Μακεδονίαν εἰς τὸ ἴδιον μέρος ἀπὸ παρομοίας ἀπειλῆς, «τὸ εὐδαιμον τὸ ἐλεύθερον, τὸ δ' ἐλεύθερον τὸ εὐψυχον κρίναντες».¹² Καὶ δὲν ἀνάγεται βέβαια σὲ ἰδεολογικὴ αὐτοειρωνεία τοῦ συγγραφέα ὅτι ἐπιλέγει περίπτου ὡς ἐπίγραμμα νεκρῶν ἐνὸς «κατὰ βαρβάρων» πολέμου μιὰ κλασσικὴ φράση ἀπὸ τὸν κατ' ἐξοχὴν Ἐπιτάφιο τοῦ μεγαλύτερου ἐνδοελληνικοῦ πολέμου τῆς ἀρχαιότητος.

Ἡ ἱστορία τῆς ἀρχαιότητος παρουσιάζεται στὸ ἔργο αὐτὸ ὡς καθαρὰ γεγονοτολογικὴ ἱστορία σὲ ἀπόλυτη χρονικὴ ἀκολουθία. Πρόκειται γιὰ πολιτικὴ ἱστορία ἐπαυξημένη μὲ σποραδικὰ καὶ σχηματικὰ ἀναφορὰς στὴ γραμματεία καὶ τὴν τέχνη μιᾶς ὀρισμένης περιόδου. Ἰδεολογικὰ στοιχεῖα διακρίνονται νὰ ἐπηρεάζουν ὡς ἓνα βαθμὸ τὶς ἀπόψεις τοῦ συγγραφέα καὶ σὲ ἐπὶ μέρους σημεῖα ἀλλὰ καὶ στὴ διαμόρφωση τῆς ὅλης προβληματικῆς. Ἐτσι τὰ κοινωνικὰ καὶ οἰκονομικὰ προβλήματα ἔχουν ἀπόλυτα ὑποταγμένη θέση μέσα στὸ σύνολο ἢ καὶ γίνονται ἀπλοὶ ὑπαινιγμοὶ σ' αὐτὰ χωρὶς ἀναλυτικότερη ἐξέτασή τους. Δὲν ὑπάρχει ἔστω ἓνα ὑποκεφάλαιο γιὰ τὴ δουλεία ἢ π.χ. γιὰ τὶς πλουτοπαραγωγικὰς πηγὰς τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Παράλληλα ἡ θέση τῶν μεγάλων προσωπικοτήτων στὴν πορεία τῆς ἱστορίας ἐξαίρεται ἰδιαίτερα, ὅπως π.χ. τοῦ Περικλῆ ἢ τοῦ Αὐγούστου (βλ. καὶ παρακάτω). Τέλος μιὰ ἀδέξια καὶ ἀμβίβολη ἀξία εἰσαγωγὴ νεότερων ὄρων χωρὶς ἐπαρκῆ διευκρίνιση τοῦ περιεχομένου τους συσκοτίζει μᾶλλον παρὰ βοηθεῖ στὴν κατανόηση τῶν φαινομένων τοῦ ἀρχαίου κόσμου, δίνοντας τὴν ἐντύπωση μιᾶς μηχανικῆς προσπάθειας ἐκμοντερνισμοῦ.¹³ Ἐτσι γίνεται λόγος στὰ πλαίσια π.χ. τῆς ρωμαϊκῆς ἱστορίας

12. Σ. V τῆς ἐπιτομῆς ἐκδόσεως (Ἀθήνα 1961), ὅπου ἀναφέρονται καὶ οἱ ὑπόλοιπες παραπομπές (οἱ μεταγενέστερες ἐκδόσεις περιέχουν ἐλάχιστες μεταβολές).

Παρόμοια ἀστοχία σὲ ἱστορικοὺς παραλληλισμοὺς βρίσκουμε καὶ στὸ ἐπίσημο ἐναρκτήριο μάθημα («Εἰσιτήριος λόγος») τοῦ συγγραφέα ὡς καθηγητῆ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὅπου ὡς «ἐκδηλώσεις τῶν αἰώνιων, τῶν ἀμεταβλήτων ἠθικῶν ἀξιών» συμπαράτιθενται οἱ Θερμοπύλεις καὶ τὸ Ντιέν-Μπιέν-Φού (ΕΕΦΣΠΑ 5 (1954-1955) 185).

13. Τέτοιες τάσεις νὰ χρησιμοποιοῦνται, σχετικὰ ἀβασάνιστα, ὅροι τοῦ νεότερου πολιτικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ λεξιλογίου γιὰ τὴν ἀπόδοση ἀρχαίων δεδομένων εἶχε ψέξει ἰδιαίτερα καὶ δικαιολογημένα ὁ M. Finley ἥδη ἀπὸ τὴν δεκαετίᾳ τοῦ '40, ὅταν

για «κεφαλαιοκράτες» και για «δημοκρατικό κόμμα», για «σοσιαλιστικές μεταβολές» στην ελληνιστική Σπάρτη.¹⁴ Επίσης βασικό πολιτικό όπλο του Τιβέριου Γράχχου θεωρείται η «δημαγωγία», στη ρωμαϊκή σύγκλητο αποδίδεται μόνιμο «φιλειργνηκόν πνεῦμα» και συχνά μορφές συγκεκριμένης ἐναντίωσης στην κυβερνητική πολιτική ή σχέδια ἀνατροπῆς τοῦ πολιτεύματος χαρακτηρίζονται «ἀναρχικά», ὅπως π.χ. ἡ συνωμοσία τοῦ Κατιλίνα ἢ οἱ μορφές τῶν Κυνικῶν κατὰ τοῦ Δομιτιανοῦ.¹⁵ Ἡ κατάχρηση τῶν ὅρων γίνεται αἰσθητὴ καὶ μετὰ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ συγγραφέα ν' ἀποκαλεῖ χωρὶς ἐνδοιασμοὺς ἢ περιορισμοὺς τὴ ρωμαϊκὴ *res publica* «δημοκρατία»¹⁶ καὶ νὰ παραρηρεῖ π.χ. ὅτι στὴν ἀρχὴ τοῦ Νέρβα «ἐνυπάρχει τὸ δημοκρατικὸν πνεῦμα τοῦ *primi inter pares*».¹⁷ Πόσοι ἦταν οἱ *pares*; Τέλος, στὴν ἀθρόα εἰσροὴ ἐπαρχιωτῶν «κατωτέρου πολιτισμοῦ» στὸ ρωμαϊκὸ στρατὸ κατὰ τὰ χρόνια τοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου ὁ συγγραφέας διακρίνει «τὴν ἀφετηρίαν τῆς παρακμῆς τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ».¹⁸

Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ συνιστοῦν ὅπωςδῆποτε μαζὶ μετὰ τίς σιωπὲς τοῦ συγγραφέα μιὰ ἀδρὴ ἰδεολογικὴ εἰκόνα ποὺ συνυπάρχει καί, φυσικά, προϋπάρχει τοῦ ἔργου. Ὡστόσο ἀξίζει ἐδῶ νὰ ἐλέγξουμε ἰδιαιτέρως, κατὰ πόσο αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ἰδεολογίας εἶναι εἰσαγόμενα, ἀν δηλ. ὁ νεοέλληνας συγγραφέας ἀπηχεῖ ἐδῶ (ἢ καὶ ἀντιγράφει ἀπλῶς) ἀπόψεις ξένων ἱστορικῶν, «ὡν δεῦτερος ἀπὸ τῆς ἀληθείας» (ἢ τοῦ ψεύδους). Σχετικὴ ἔρευνα ἔδειξε, ὅτι γιὰ τὸ ἑλληνικὸ τμῆμα τῆς ἱστορίας του ὁ συγγραφέας παραλαμβάνει (μῦθεσες νὰ ἐντοπίσω, δειγματοληπτικά, δύο βέβαιες περιπτώσεις) προτάσεις καὶ ἐκφράσεις ἀπὸ τὴν *Griechische Geschichte* τοῦ H. Berve.¹⁹ Ἐτσι καὶ στὰ πλαίσια τῆς

ἔκρινε τὸ ἐκλαϊκευτικὸ ἔργο τοῦ W. Durant γιὰ τὸν ἀρχαῖο ἑλληνικὸ πολιτισμὸ (*Political Science Quarterly*, 56 (1941) 127 κ.έ.).

14. Σ. 691, 674, 670. Βέβαια ἡ χρῆση ὅλων αὐτῶν τῶν ὅρων μπορεῖ πιθανότατα ν' ἀναχθεῖ ὅχι τόσο σὲ προσωπικὴ ἐπιλογὴ ὅσο σὲ ἄμεση υἱοθέτηση ἀντίστοιχων ὅρων στὴν ξενόγλωσση σχετικὴ βιβλιογραφία (βλ. καὶ παρακάτω).

15. Σ. 697, 668, 712, 753.

16. Αὐτὸ εἶναι βέβαια ἓνα πρόβλημα ὅχι μόνον ὀρολογίας ἀλλὰ καὶ ἱστορικῆς οὐσίας, τοῦ ὁποίου μάλιστα εἶναι καὶ ἐπιστημονικὰ ἐπικαίρη ἡ συζήτηση: βλ. (μεταξὺ ἄλλων) J. A. North, «Democratic Politics in Republican Rome», *P & P* 126 (1990), 3-21. Στὸ σημεῖωμα τοῦ μεταφραστῆ τῆς πρόσφατης ἑλληνικῆς ἔκδοσης τοῦ G. Alföldy, *Römische Sozialgeschichte*: *Ἱστορία τῆς Ρωμαϊκῆς Κοινωνίας* (Ἀθῆνα 1988), 21 ὁ Ἀγγ. Χανιώτης ἐξηγεῖ ὅτι προτίμησε τὸν ὅρο «δημοκρατία» (καὶ μετὰ κεφαλαῖο ἀρχικὸ πρὸς δῆλωση τῆς ἀντίστοιχης περιόδου) μετὰ ἐπίγνωση τῶν ἐνδοιασμῶν ποὺ ἐπιβάλλει ἡ φύση τοῦ ρωμαϊκοῦ πολιτεύματος πρὶν ἀπὸ τὸν Αὐγούστο. Σωστότερη θεωρῶ τὴν, ἔστω ἁκομψή, χρῆση τῶν ὅρων: ρεπουμπλικανικὴ περίοδος, ρεπουμπλικανικὴ Ρώμη κ.ἄ.

17. Σ. 755.

18. Σ. 770.

19. Σ. 286: «Μὲ τὴν πολιτικὴν μεταρρύθμισιν τοῦ Περικλέους οἱ πολῖται εἰς τὴν

«Ρωμαϊκῆς Ἱστορίας» π.χ. ἡ περίεργη ἀπόψη τοῦ συγγραφέα, ὅτι στὴν Καρχηδόνα μετὰ τὴ μεγάλη νίκη τῶν Καννῶν (216) «ἐκυριάρχησεν ἀντὶ τοῦ ἐθνικοῦ τὸ ἐμπορικὸν πνεῦμα, ὃ Ἀννίβας δὲ διὰ τοὺς πολεμικοὺς τοῦ σκοποῦς συνήντησεν ἀπροθυμίαν ἐκ μέρους τῶν συμπατριωτῶν του»,²⁰ παρόλο ποὺ ἔχει κάποια στήριξη ὡς πρὸς τὸ δεῦτερο μέρος σὲ (τουλάχιστον κατὰ δύο αἰῶνες μεταγενέστερες) ἀρχαῖες πηγές,²¹ θὰ πρέπει ἴσως ν' ἀναχθεῖ τελικὰ στὴ γνωστὴ ἰδεολογικὰ φορτισμένη εἰκόνα γιὰ ἔμπορους Σημίτες καὶ Ἀριοὺς πολεμιστὲς ποὺ στοιχεῖα τῆς πιθανῶς διεισέδυσαν, κατεργασμένα ἢ ἀκατέργαστα, στὴν ἔμπνευση τοῦ συγγραφέα.²²

II. Ἡ «Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας» τοῦ Κορδάτου, τμῆμα ἐνὸς εὐρύτερου ἔργου γιὰ τὴν ἑλληνικὴ ἱστορία ὡς τὰ νεότερα χρόνια, εἶναι στὴν περίοδο τοῦ μεταπολέμου ἡ μόνη ἱστορικὴ ἀνασύνθεση τοῦ ἀρχαίου κόσμου ἀπὸ ἕναν Ἑλληνα μαρξιστὴ. Ὁ Κορδάτος, ποὺ δὲν εἶχε κάνει πανεπιστημιακὲς

πραγματικότητες γίνονται ἐν μὲ τὸ κράτος, ποὺ ζῇ καὶ κινεῖται δι' αὐτοὺς καὶ δι' αὐτῶν. Τὰ ὄργανά του εἶναι οἱ ἐντολοδόχοι τοῦ συνόλου τῶν πολιτῶν». Πρβ. H. Berve, *Griechische Geschichte*, I² (Freiburg 1951), 286: «Erst durch Perikles' Reformen ist die Gesamtheit der Bürger wirklich eins mit dem Staate geworden, der jetzt nur noch in ihr und durch sie lebte. Seine Organe durften und sollten hinfort nichts anderes sein als Beauftragte des Volksganzen». Σ. 213: «Ἡ ὀρφικὴ θρησκεία παρουσιάζεται μὲ ἀξιώσεις θρησκείας ἐξ ἀποκαλύψεως... Τὸ θεολογικὸν τοῦτο σύστημα, τὸ ὅποῖον ἔχει δογματικὸν χαρακτῆρα καὶ ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὰς φιλελευθέρους ἀντιλήψεις τῶν Ἑλλήνων ἐνθυμίζει παρόμοια συστήματα ποὺ ἐπεκράτησαν εἰς τὴν Ἀνατολήν», πρβ. Berve, ὁ.π. 209: «Nicht nur der Offenbarungscharakter und die dogmatische Geltung dieser (: der orphischen) Schriften sind der griechischen Religion sonst fremd, auch der Inhalt der Lehre lässt an starke unhellenische Einflüsse denken, die aus Thrakien oder dem Orient gekommen sein mögen».

20. Σ. 663/4.

21. Κυρίως: Livius, 30.20.3 καὶ Cornelius Nepos, Hannibal 1.2 (ἡ ἀποτυχία τοῦ Ἀννίβα ἀποδίδεται στὸν φθόνον τῶν πολιτικῶν του ἀντιπάλων). Πάντως ὁ Ἀννίβας ἐξασφάλισε ὀρισμένες ἐνισχύσεις μετὰ τὶς Κάννες καὶ ἡ μεταφορὰ τοῦ ἐπίκεντρο τοῦ πολέμου ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς καρχηδονιακῆς κυβέρνησης στὴν Σικελία καὶ τὴν Ἰσπανία δὲν σήμαινε ἀναγκαστικὰ ἐγκατάλειψη τοῦ μετώπου τῆς Ἰταλίας καὶ τοῦ στρατηγοῦ του· βλ. W. Hoffmann, Hannibal und Sizilien, *Hermes* 89 (1961) 478 κέ. W. Huss, *Geschichte der Karthager*, München 1985, 336-7.

22. Ἡ πλησιέστερη τέτοια ἀντίληψη ποὺ μπόρεσα νὰ ἐντοπίσω βρίσκεται στοῦ Ed. Groag, *Hannibal als Politiker*, Wien 1929 (= Roma 1967), 106, ὅπου ὅμως ἡ ἀποφυγὴ μιᾶς τελικῆς νίκης τοῦ Ἀννίβα ἀποδίδεται σὲ συγκεκριμένους οἰκονομικὲς / κοινωνικὲς ὁμάδες τῆς Καρχηδόνας: «Die Handelsherren und Plantagenbesitzer, die in den Regierungskollegien der Vaterstadt den Ausschlag gaben». Μᾶλλον ἄλλη ἦταν ἐδῶ ἡ ἄμηση πηγὴ τοῦ Παπασταύρου. Ἀλλωστε προέλευση ἀντισιμητικῶν ἀποχωρώσεων ἀπὸ τὸν Groag θὰ ξένιζε: ὁ μεγάλος προσωπογράφος τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας διώχθηκε ἐπὶ ναζισμού (βλ. τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ A. Alföldi στὴ μεταθανάτια ἔκδοσι τοῦ βιβλίου τοῦ E. Groag, *Die Reichsbeamten von Achaia in spätrömischer Zeit*, Budapest 1946, 3).

σπουδές φιλολογίας/ιστορίας αλλά νομικῆς,²³ ἀναφέρει στὸν πρόλογο τοῦ ἔργου του ὅτι χρειάσθηκαν τριάντα χρόνια προεργασίας γιὰ τὴ συγγραφή του. Ἐπιμένει δὲ ἰδιαίτερα στὴν αὐτόνομη ὕπαρξη τῆς νεοελληνικῆς ιστοριογραφίας: «Οὐτε εἶναι σωστό, ὅπως τὸ κάνουν πολλοί, νὰ παπαγαλίζουμε τίς γνώμες μερικῶν Εὐρωπαίων ιστορικῶν ποὺ περνοῦν γιὰ αὐθεντίες. Αὐτὸς ὁ πνευματικὸς πιθηκισμὸς πρέπει νὰ λείψει».²⁴

Ἡ ἐμφανὲς ἰδεολογικὴ ἀφετηρία τοῦ Κορδάτου ἔχει ἀπόλυτη ἀντιστοιχία ὄχι μόνον μὲ τὴ σκοπιὰ ἀπὸ τὴν ὁποία θεωροῦνται τὰ προβλήματα ἀλλὰ, κατὰ ἓνα τουλάχιστο μέρος, καὶ μὲ τὴ διαμόρφωση τοῦ σχεδίου τοῦ ἔργου. Ἡ ἐξέταση δηλ. τῆς πολιτικῆς ιστορίας ὄχι μόνον ἐπικεντρώνεται στὰ οἰκονομικὰ καὶ κοινωνικὰ προβλήματα ὅπως συνυπάρχουν καὶ συμβαδίζουν μὲ τὰ γεγονότα τῆς πολιτικῆς, ἀλλὰ, κατὰ διαστήματα, εἰδικὰ συστηματικὰ κεφάλαια, ὅπως π.χ. «Ὁ δουλοχτητικὸς χαρακτήρας τῆς ἀρχαίας κοινωνίας»²⁵ ἢ «Ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου καὶ ἡ θέση τῆς γυναίκας στὴν κοινωνία»,²⁶ ἐντάσσονται στὴ ροὴ τῆς ἀφήγησης καὶ ἀναμορφώνουν τὸ σχῆμα τῆς λίγο-πολύ ἰσχυρῆς πολιτικῆς ιστορίας ὅπως τὸ συναντᾶμε ἀλλοῦ. Ἔχουμε δηλ. ἐδῶ, μὲ ἀρχικὸ κίνητρο τὴν ἰδεολογία τοῦ συγγραφέα, μιὰ διεύρυνση τῆς προβληματικῆς, ἓνα ἀνοιγμα πρὸς τὴν ἀντίληψη τῆς ιστορίας ὡς ιστορίας θεσμῶν καὶ κοινωνιῶν. Ἀς μὴ λησμονοῦμε, ὅτι καὶ σχετικὰ πρόσφατα ὁ Κορδάτος θεωρήθηκε ὡς ἓνας ἀπὸ τοὺς πρόδρομους τῆς κοινωνικῆς ἀνθρωπολογίας στὴν Ἑλλάδα.²⁷

Ὡστόσο, ἀν ὁ συνειδητὸς ἰδεολογικὸς χαρακτήρας διευρύνει ὀργανικὰ τοὺς ιστοριογραφικοὺς ὀρίζοντες, μπορεῖ ἀντίστοιχα καὶ νὰ στενέψει τὰ περιθώρια κρίσης φαινομένων καὶ προσώπων ἢ καὶ νὰ παρωθήσει εὐκολότερα σὲ αὐθαίρετες ἐρμηνεῖες τῶν ιστορικῶν μαρτυριῶν. Ἐνδεικτικὰ μπορούμε νὰ σημειώσουμε τίς κρίσεις π.χ. γιὰ τὸν Πίνδαρο καὶ τὴ σχέση του μὲ τὴν ἀριστοκρατία τῆς ἐποχῆς του,²⁸ τὴ σχεδὸν μόνιμα θετικὴ ἀντιμετώπιση τοῦ φαινομένου τῆς τυραννίδας (ὡς κοινωνικῆς ἐπανάστασης) στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα τόσο τῆς ἀρ-

23. Εἶχε μάλιστα συγγράψει καὶ *Εἰσαγωγή εἰς τὴν νομικὴν ἐπιστήμην* (Ἀθήνα 1939).

24. *Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας*, Α' (1955), 12, ὅπου μάλιστα συνεχίζει μὲ (παράτολμη, βλ. παρακάτω) αὐστηρότητα: «Ὁ ἱστορικὸς ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτὸ του πρέπει νὰ μελετήσῃ τίς γραπτὲς πηγὲς καὶ ἀφοῦ τίς περάσῃ ἀπὸ τὸ κόκκινο τῆς κριτικῆς νὰ βγάλῃ τὰ δικά του συμπεράσματα. Φυσικὰ ὁ ἱστορικὸς πρέπει νὰ συμβουλευθεῖ καὶ τίς εἰδικὰς μελέτες ποὺ ἔχουν ἐξαντλήσῃ τὰ ἐπὶ μέρους ζητήματα. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ τίς παίρνῃ γιὰ τυφλοσύρτη, ὅπως τὸ κάνουν δικοί μας καὶ ξένοι».

25. Αὐτ., Β' (1956), 214-30.

26. Αὐτ., 201-13.

27. Βλ. τὴν εἰσαγωγή τοῦ Δ. Γ. Τσαούση γιὰ τὴν κοινωνικὴ ἀνθρωπολογία στὴν Ἑλλάδα στὴν ἑλληνικὴ μετάφραση τοῦ ἔργου τοῦ Γκ. Λιενχαρτ, *Κοινωνικὴ Ἀνθρωπολογία*, Ἀθήνα 1985, 12-13.

28. Ὁ.π., Β', 194-5.

χαϊκῆς ἐποχῆς (π.χ. Λύγδαμεις) ὅσο καὶ τοῦ Δ' αἰ. (Ίάσων Φεραῖος),²⁹ τῇ δογματικῇ ἄρνηση τῆς σημασίας τῆς προσωπικότητας στὴν ἱστορία (ὅπως π.χ. γιὰ τὸν Μ. Ἀλέξανδρο³⁰) —βρισκόμαστε στὸν ἀντίποδα τοῦ Παπασταύρου ποὺ ὁ ὑπότιτλος μιᾶς βιογραφίας του τοῦ Θεμιστοκλῆ ἦταν: «Ἡ ἱστορία τοῦ Τιτᾶνος καὶ τῆς ἐποχῆς του»³¹—, τὴν τόση συναισθηματικὴ ταύτιση τοῦ συγγραφέα π.χ. μετὰ τὴ «Σικυώνια φτωχολογία» τῆς ἐποχῆς τῆς θηβαϊκῆς ἡγεμονίας, ὥστε νὰ ἐπινοεῖ καὶ νὰ παραθέτει δική του φανταστικὴ ἀγόρευση ποὺ θὰ ἀποτελοῦσε τὸν πρέποντα ἀντίλογο σὲ λόγο ἐκπρόσωπου τῆς ἀντίθετης παράταξης (τοῦ δολοφόνου τοῦ τύραννου Εὐφρονα) ποὺ παραθέτει ὁ Ξενοφώντας!³²

Ἀλλὰ τὸ θέμα τῆς ποιότητας δὲν σταματᾷ ἐδῶ: σὲ ἄλλα σημεῖα μποροῦμε νὰ ἐντοπίσουμε λογοκλοπές, εὐρύτατα (τῆς τάξης καὶ τῶν δέκα σελίδων καὶ παραπάνω) ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ συχνὰ παραθέματα ἀπὸ ξένους συγγραφεῖς σὲ μετάφραση, τῶν ὁποίων (ὅπως συμβαίνει π.χ. μετὰ τὸν Ράνοβιτς) ὁ συγγραφέας-συμπλητῆς συμπεριλαμβάνει μερικὲς φορὲς καὶ τίς ὑποσημειώσεις μαζί μετὰ τὸ κείμενο.³³ Στὸν τόμο τῆς Ρωμαϊοκρατίας γίνεται συχνὴ παράθεση εὐρύτατων ἀποσπασμάτων ἀπ' τὸ ἔργο τοῦ Βάρναλη «Διχτάτορες» ποὺ εἶναι οὐσιαστικὰ μιὰ σειρὰ σύντομων ἡμι-μυθιστορηματικῶν πορτραίτων τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων, ἄσχετων μετὰ κάθε ἔννοια ἱστορικῆς κριτικῆς.³⁴

29. Αὐτ., Α', 312-3 καὶ Β', 482, 490.

30. Αὐτ., Γ' (1956), 287-92 («Τὸ ἔργο τοῦ Ἀλέξανδρου στὸ φῶς τῆς κριτικῆς»). Πολὺ χαρακτηριστικὸς ἐδῶ ὁ ἀφορισμός: «Ὅταν κοιλοπονᾷ ἡ ἱστορία, βρίσκονται πάντα οἱ προσωπικότητες, πολιτικὲς ἢ στρατιωτικὲς, ποὺ θὰ ἐκτελέσουν τίς ἐπιταγές της».

31. Ἀθῆναι 1970. Παρόμοια βιογραφικὴ ἔκφραση μιᾶς ἔντονα προσωποκεντρικῆς ἀντιληψῆς γιὰ τὴν ἱστορία ἦταν καὶ τὸ βιβλίο του: *Περικλῆς ὁ Ξανθόππου καὶ ἡ χρυσὴ ἐποχὴ τῆς Ἀθῆνας*, Ἀθῆναι 1972.

32. Ὁ.π. Β', 519, πρβ. Ξενοφ., *Ἑλληνικά* 7.3.6-11.

33. Π.χ. ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Κων/νου Ἀμάντου, *Εἰσαγωγή εἰς τὴν Βυζαντινὴν Ἱστορίαν*, Ἀθῆναι 1950², 44 προέρχονται αὐτοῦσια στοιχεῖα ποὺ παραθέτει ὁ Κ., ὁ.π., Δ' (1959), 573-4. Οἱ περιπτώσεις συχνῶν καὶ ἐκτενῶν παραθεμάτων ἀφοροῦν κυρίως τὸ βιβλίο τοῦ Ράνοβιτς γιὰ τὰ ἐλληνιστικὰ χρόνια καὶ ἐκεῖνο τοῦ Χέρτσμπεργκ γιὰ τὴ Ρωμαϊοκρατία: ἀπὸ τὸ πρῶτο π.χ. στὸν τόμο Δ' οἱ σελλ. 128-9, 134-47, 173-4, 196-206, 302-5, 305-8 κ.ἄ. (περιπτώσεις συμπαράληψης ὑποσημειώσεων: 191.1, 235.3 καὶ 4), ἀπὸ τὸ δεύτερο στὸν τ. Ε' (1959) οἱ 341-7, 351-5, 356-60, 362-4 κ.ἄ.

Ἄς σημειωθεῖ βέβαια ὅτι τὸ ἔργο τοῦ σοβιετικοῦ ἱστορικοῦ (ἐβραϊκῆς καταγωγῆς) Ἀβραὰμ Μπορίσοβιτς Ράνοβιτς, *Ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ὁ ἱστορικός του ρόλος* (ἀρχικὴ ἔκδοση: Μόσχα 1950, ἐλλ. μετ. 1954) ἦταν τὸ μόνον αὐτοτελὲς ἔργο γιὰ τὴν ἐλληνιστικὴ ἱστορία ποὺ ἦταν ὅχι μόνον ἰδεολογικὰ συγγενὲς ἀλλὰ καὶ γλωσσικὰ προσιτότερο στὸν συγγραφέα. Τὸ τελευταῖο ἰσχύει καὶ γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Γ. Χέρτσμπεργκ στὴν μετάφραση τοῦ Π. Καρολίδη (*Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς ρωμαϊκῆς κυριαρχίας ἐκτιθεμένη κατὰ τάς πηγάς*, Ἐν Ἀθῆναις: Βιβλιοθήκη Μαργαλῆ 1902, τ. I-III).

34. Κ. Βάρναλη, *Διχτάτορες*, Ἀθῆναι 1956 (ἀνατ. 1984). Τὰ βιογραφικὰ σκίτσα πρέπει ν' ἀποτελοῦσαν ἀρχικὰ ἐπιφυλλίδες τοῦ Β. στὸν τύπο. Ὁ ἴδιος σημειώνει στὸν πρόλογο τοῦ βιβλίου (Δεκέμβρης 1955) ὅτι ἀγραφτήκανε τὸν καιρὸ ποὺ ὁ ἰταλικὸς φασισμὸς

Ἔτσι τελικὰ τὸ κέρδος ἀπ' τὴ διεύρυνση τῆς προβληματικῆς καὶ τὴν ἐν-
τονη διάθεση γιὰ ἐρμηνεία καὶ ὄχι ἀπλῆ παράταξη τῶν ἱστορικῶν γεγονότων
σκοντάφτει στὶς ὑπαρκτὲς δυνατότητες τοῦ συγγραφέα νὰ ὑποτάξει καὶ νὰ
μετουσιώσῃ ἀκριβῶς τὴν ἰδεολογικὴ κατεύθυνση τοῦ ἱστοριογραφικοῦ του προ-
γράμματος σὲ ἐπιστημονικὴ πράξη.

III. Τὸ ἔργο τοῦ πρώην καθηγητῆ τῆς Ἀρχαίας Ἱστορίας στὸ Πανεπι-
στήμιο τῆς Ἀθήνας Γ. Παπαντωνίου, ἂν καὶ τελευταῖο ὡς πρὸς τὴ σειρὰ
ἐκδόσης, θὰ μπορούσε νὰ ἀνάγεται ὄχι μόνον γλωσσικὰ ἀλλὰ καὶ θεματολογικὰ
καὶ μεθοδολογικὰ σὲ πολὺ παλιότερη φάση τῆς νεοελληνικῆς ἱστοριογραφίας.
Ὁ συγγραφέας στὸν πρόλόγό του ἐξηγεῖ γιατί προτίμησε νὰ γράφῃ «τὴν λε-
γεμένην Πολιτικὴν Ἱστορίαν, ἡ ὁποία ἐξέρχεται τῶν ὁρίων αὐτῆς
μόνον, ἂν πρόκειται νὰ προσδιορίσῃ εἰδικὰς τινὰς σχέσεις καὶ ἐπιδράσεις».³⁵
Τέτοιες περιπτώσεις, βέβαια, προκύπτουν σπανιότατα (σὲ θέματα κυρίως θε-
σμικὰ-πολιτευτικά, σχεδὸν ποτὲ δὲ πολιτιστικά, θρησκευτικὰ κλπ.), ἀλλὰ,
καὶ ὅταν αὐτὸ συμβαίνει, δὲν ξεφεύγουμε κατὰ κανόνα ἀπὸ μιὰ στενὰ φιλολο-
γικὴ, στὴν οὐσία καὶ τὴν ἐκτέλεση, συμπλήρωση στοιχείων, καθαρὰ παραθε-
τικοῦ-ἐγκυκλοπαιδικοῦ καὶ ὄχι συνδετικοῦ-ἐρμηνευτικοῦ χαρακτήρα. Ἡ ὅλη
ἐκταση τοῦ ἔργου τοῦ Παπαντωνίου καὶ ἡ μέθοδός του ὑποβάλλει τὴν ἰδέα
γιὰ σύγκριση μὲ τὸ γνωστὸ ἔργο τοῦ G. Busolt, ὅπου ὅμως π.χ. ἡ ὀργάνωση
τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας τοῦ Ε' αἰῶνα ἀναπτύσσεται μὲ τρόπο ἱστορικὸ-
ἐρμηνευτικὸ κυρίως σὲ δύο εἰδικὰ ὑποκεφάλαια δέκα τριῶν καὶ εἴκοσι ἐξί
σελίδων ἀντίστοιχα,³⁶ ἐνῶ ὁ Παπαντωνίου ἀφιερώνει μὲν ἑνδεκα σελίδες στὸ
ἴδιο θέμα,³⁷ ἐνταγμένες ὅμως μέσα στὴ γεγονотоλογικὴ ἀνάπτυξη καὶ χωρὶς
καμμιά προσπάθεια ἐμβάθυνσης στὴν ἱστορικὴ ἐξέλιξη καὶ λειτουργία τῶν θε-
σμῶν. Οὐσιώδης λεπτομέρεια: τοὺς δύο συγγραφεῖς χωρίζουν πάνω ἀπὸ ὀγδόντα
χρόνια γονιμότητας ἔρευνας στὰ σχετικὰ θέματα! Ὅ,τι στὴν ἐποχὴ τοῦ Busolt
μποροῦσε νὰ θεωρηθεῖ ἐπιστημονικὴ πρόοδος, στὴν περίπτωσή τοῦ Παπαντω-
νίου εἶναι ἐπιστημονικὴ καθυστέρηση καὶ θὰ μπορούσε κανεὶς πραγματικὰ νὰ
μιλήσῃ ἐδῶ γιὰ μιὰ ὄχι συντηρητικὴ ἀλλὰ ὀπισθοδρομικὴ ἰδεολογία. Εἶναι ἡ
ἴδια ἰδεολογία μὲ ἐκείνη ποὺ στήριζε ἐπὶ χρόνια τὴν καθαρῆς ὡς μόνον
γνήσιο παιδὶ τῆς ἀρχαίας: ὁ συγγραφέας, ὅπως ἀναφέρει καὶ στὸν πρόλόγό
του, ἐπιδιώκει νὰ βρισκεται ὅσο πιὸ κοντὰ μπορεῖ «καὶ» στὸ γράμμα τῶν

εἶχεν ἐπιτεθεῖ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Ὁ σκοπὸς τοὺς εἶτανε νὰ τονώσουν τὸ ἠθικὸ τοῦ
μαχόμενου ἔθνους καὶ νὰ ξανάψουν τὸ μῖσος τοῦ ἐναντίου τῆς βίας τῶν ἐπιδρομέων».

35. Τόμ. Α', ιβ'.

36. G. B., *Griechische Geschichte bis zur Schlacht bei Chaeroneia*, III. 1 (Gotha 1897), 51-63, 269-94.

37. Β' (1979³), 59-70.

πηγῶν,³⁸ ὥστε συχνὰ τὸ κείμενό του καταντάει παράφραση ἐκείνων. Τονίζει δὲ τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀκοινοῦ ψυχολογικοῦ χαρακτῆρος³⁹ νέων καὶ ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἡ ὁποία —ὅσο ποσοστὸ ἀλήθειας κι ἂν περιέχει— ἐντάσσεται σίγουρα στὴν ἴδια ρηχὰ πατριδογνωστικὴ καὶ πατριδολατρικὴ ἰδεολογία ποὺ λίγο μπορεῖ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸ ἔργο τῆς πραγματικῆς ἱστορίας. Οἱ ἐπὶ μέρους ὁμοιότητες ἀρχαίων καὶ νέων Ἑλλήνων ἀντὶ νὰ προκύπτουν καὶ νὰ τεκμηριώνονται ἀπὸ μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀνάλυση, προϋπάρχουν στὸ νοῦ τοῦ συγγραφέα ὡς βασικὰ στοιχεῖα μιᾶς ἰδεολογικῆς προκαθορισμένης ἀντίληψης γιὰ ἀπόλυτη σχεδὸν βιολογικὴ καὶ λοιπὴ ταύτιση ἀρχαίων καὶ νέων Ἑλλήνων, ὥστε ἡ ἀνάγκη τῆς παραπάνω ἀνάλυσης νὰ γίνεταί, πιά βολικὰ δυσδιάκριτη.

Ὑπερβολικὴ μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ καὶ στὸν Παπαντωνίου ἡ θέση ποὺ καταλαμβάνει ἡ ἱστορικὴ προσωποικότητα στὴν ἐξέλιξη τῶν γεγονότων. Ἔτσι στίς τελικὲς τοῦ κρίσεις γιὰ τὸν Πελοποννησιακὸ Πόλεμο διαβάζουμε: «Ἡ ἐξέλιξις ὅμως τοῦ πολέμου ἐκεῖνου εἶχεν... πολλὰς μεταπτώσεις καὶ μεταβολὰς τῶν κατὰ τὴν ἑναρξίν αὐτοῦ ὑφισταμένων ὕρων. Μία τῶν μεταβολῶν αὐτῶν, οὐσιωδεδεσάτη, ἦτο ἡ ἀπώλεια τῆς ἐσωτερικῆς τῶν Ἀθηναίων συνοχῆς, ἡ ὁ φ ε ι λ ο μ έ ν η εἰς τ ῆ ν ἑ λ λ ε ι ψ ι ν ἱ κ α ν ὠ ν π ο λ ι τ ι κ ὠ ν ἡ γ ε τ ὠ ν [ὑπογραμμίζω]». ⁴⁰ Σὲ ἄλλο σημεῖο διαβάζουμε γιὰ τὴ δύναμη καὶ τὸ ψυχικὸ φρόνημα «τῶν Ἀθηναίων τῆς νέας δημοκρατίας, ἄλλοτε μὲν ἐμψυχούμενα, ἄλλοτε δὲ χαλιναγωγούμενα ὑπὸ τῆς ὑπερόχου πολιτικῆς διανοίας τοῦ Περικλέους». ⁴¹ Ἀντίστοιχα στὴν περίπτωσιν τοῦ κατὰ τίς ἀρχαῖες πηγὲς προδότη τῶν Ἑλλήνων βασιλιᾶ τῆς Σπάρτης Πausanias καὶ τῶν ἀναφερομένων προσπαθειῶν τοῦ γιὰ ἀνατροπὴ τοῦ σπαρτιατικοῦ πολιτεύματος, ὁ συγγραφέας δὲν διαβλέπει παρὰ μόνον ἓνα πολιτικὸ «τοῦ ὁποίου τὴν διάνοιαν εἶχε συσκοτίσει ἡ ὑπὸ ἀχαλινώτου φαντασιώσεως διαθερμαινομένη ἀρχομανία». ⁴² Οὕτε σ' αὐτὴ οὔτε —πολὺ σημαντικότερο— στὴν περίπτωσιν τῆς συνωμοσίας τοῦ Κινάδωνος (398), ὅπου ὑπάρχουν καὶ ἀνακρίβειες στὰ ἐπὶ μέρους, ⁴³ ὁ Παπαντωνίου δίνει στὴν κοινωνικὴ διάστασιν τῶν πολιτικῶν ἐξελίξεων στὴ Σπάρτη (καί, φυσικὰ, σὲ ἄλλες πόλεις) τὴ θέση ποὺ τῆς ἀναλογεῖ. Πρόκειται γιὰ συνει-

38. Α', ιβ' - ιγ'.

39. Αὐτ., ιγ'.

40. Β', 604.

41. Αὐτ., 116.

42. Αὐτ., 15.

43. Γ', 67 κέ. Ξενίζει π.χ. ἐδῶ ἡ μνεία μιᾶς σπαρτιατικῆς «τάξεως τῶν ἱππέων» σύμφωνης μὲ τὸ Λυκούργειο σύστημα. Ἀλλὰ καὶ γενικότερα εἶναι πολὺ ἀτελής ἡ προσπάθεια ἐρμηνείας τῆς συνωμοσίας τοῦ Κινάδωνος χωρὶς συνεξέτασιν τοῦ νόμου τοῦ Ἐπιταδέως καὶ τῆς συγκέντρωσης μεγάλων κτηματικῶν περιουσιῶν στὴ Σπάρτη μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸ Πόλεμον (βλ., μεταξύ ἄλλων: P. Oliva, *Sparta and her Social Problems*, Amsterdam / Prague 1971, 188 κέ.).

δητή ἐπιλογή, ἀφοῦ ὁ συγγραφέας βρίσκει π.χ. χῶρο γιὰ νὰ προσφέρει στοὺς ἀναγνώστες του διάφορες ξεκομμένες λεπτομέρειες, ὅπως π.χ. ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἔστειλαν πρὶν ἀπὸ τὴν ἑναρξή τοῦ Πελοποννησιακοῦ Πολέμου «τὰ ἐκτὸς τῆς Ἀττικῆς πρόβατα καὶ ὑποζύγια... εἰς Εὐβοίαν καὶ τὰς παρακειμένας νήσους»,⁴⁴ ἕνα στοιχεῖο ποὺ θὰ εἶχε βέβαια κι αὐτὸ ὁπότελα διαφορετικὴ ἀξία ἂν ἐντασσόταν στὸ πλαίσιο ἔστω λίγων παρατηρήσεων γιὰ τὰ μέτρα ἐξασφάλισης τῆς κινητῆς περιουσίας τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν πόλεων σὲ περίπτωση πολεμικῆς σύρραξης. Κατ' οὐσίαν ἐφαρμόζεται δηλ. ἐδῶ περίπου ἡ ἀρχή: νὰ μὴν παραλειφθεῖ κατὰ τὸ δυνατόν τίποτε ἀπ' ὅσα ὑπάρχουν στὶς ἀρχαῖες πηγές, νὰ μὴν εἰσχωρήσει, ἂν εἶναι δυνατό, τίποτε (δηλ. καὶ καμμιὰ σκέψη ἢ μορφὴ προβληματικῆς) ποὺ δὲν ἀναφέρεται στὶς ἴδιες τίς πηγές. Ἴσως γι' αὐτὸ τὸν λόγο, ἐπεὶδὴ δηλ. ὁ ἴδιος ὁ Θουκυδίδης ἀναφέρεται στὶς οἰκονομικὲς διεκδικήσεις καὶ τὰ σχέδια τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας, δείχνεται ὁπωςδήποτε κι ἐδῶ μιὰ αὐξημένη εὐαισθησία ὡς πρὸς τὰ οἰκονομικὰ αἴτια τῆς ἐμμονῆς τῶν Ἀθηναίων στὴ διατήρηση τῆς «ἀρχῆς» τους καὶ τὸν σύνδεσμο τῶν αὐξανόμενων ἐπισιτιστικῶν ἀναγκῶν τῆς Ἀθήνας μὲ τὴν ἐπέκταση τῆς ἀθηναϊκῆς ἡγεμονίας.⁴⁵ Ὅπωςδήποτε τὸ θέμα τῶν σχέσεων ἐπισιτιστικῶν ἀναγκῶν τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν πόλεων καὶ τῶν μορφῶν πολιτικῆς διασύνδεσης τόσο μεταξὺ τους ὅσο καί, ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο καὶ πέρα, σὲ ἐξάρτηση ἀπὸ τὴ βασιλικὴ ἐξουσία τουλάχιστον ἐλκύει καὶ ἄλλοῦ τὴν προσοχὴ τοῦ συγγραφέα: αὐτὸ συμβαίνει π.χ. μὲ τὴ σιτοδεία τῶν ἐτῶν 330-326 π.Χ., ὅπου ὅμως καὶ πάλι ὁ σύνδεσμος ἀνάμεσα στὴ δημιουργία τῆς ἐπισιτιστικῆς κρίσης καὶ τὰ σύγχρονα πολιτικὰ καὶ οἰκονομικὰ φαινόμενα (αὐξηση τῆς ζήτησης) παραμένει χαλαρὸς καὶ ἀνολοκλήρωτος.⁴⁶

Πάντως, τὰ δείγματα πραγματικῶν ἐπιφανειακῶν κρίσεων⁴⁷ καὶ ἡ πεισματικὴ προσκόλληση στὶς πηγές ποὺ μένουν οὐσιαστικὰ ἀνερμήνευτες⁴⁸ καθορίζουν τὸ ἐπίπεδο μιᾶς κατὰ τὰ ἄλλα ἐπίμοχθης συγγραφῆς. Ὁ ὡς ἕνα βαθμὸ πολὺτιμος ἐπιστημονικὸς σχολαστικισμὸς καταλήγει ἐδῶ σὲ μιὰ «μουσειακὴ ἰδεολογία τῆς ἀρχαιότητος»: οὔτε ὁ κίνδυνος πλάνης ἀπὸ τὴν ἀναγκαστικὰ καὶ συχνὰ πειραματικὴ ἐρμηνευτικὴ προσπάθεια ὑφίσταται ἀλλὰ οὔτε

44. Β', 211. Τὸ «ἐκτὸς» εἶναι σίγουρα τυπογραφικὸ λάθος, ἀντὶ «ἐντὸς» (βλ. Θουκ., II.14.2).

45. Αὐτ., 88, 100-1.

46. Δ', 436-7.

47. Π.χ. στὸ θέμα τῆς πατρότητας τῶν ἰδεῶν τοῦ Περίκλειου Ἐπιτάφιου κατὰ Θουκυδίδη: τόμ. Β', 226 σημ.

48. Π.χ. στὸν τόμ. Γ', 81 ἀπλῶς ἀναφέρονται οἱ ἀπόψεις τοῦ Θηραμένη γιὰ μιὰ διεύρυνση τῆς δημοκρατίας στὴν ὁποία θὰ συμμετεῖχαν καὶ οἱ δοῦλοι. Στὸν τ. Β', 287/8 ἡ ἀνάλυση τῶν στάσεων κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸ Πόλεμο μὲ ἀφορμὴ τὰ Κερκυραϊκὰ ἐργίζει τὴν παράφραση τοῦ Θουκυδίδη.

καὶ ἡ ἐλπίδα μιᾶς θεμιτῆς καὶ ἀπαραίτητης σύνδεσης μὲ τὴ γενικότερη ἱστορικὴ προβληματικὴ ὑπολείπεται. Ἡ παλιὰ οὐμανιστικὴ ἰδεολογία κενώνεται πιά ἐδῶ ἀπὸ τὸ οὐσιαστικὸ τῆς περιεχόμενου.

Γ' Συμπεράσματα

Συμπερασματικὰ καὶ χωρὶς διάθεση νὰ προκαταλάβω τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς παραπέρα συζήτησης καὶ ἀναζήτησης πάνω στὸ θέμα, θὰ ἤθελα ἀπλῶς νὰ ἐκφράσω τὴν προσωπικὴ ἀποψη, ὅτι γιὰ τὴ νεοελληνικὴ ἱστοριογραφία τῆς ἀρχαιότητος ἡ σχέση ἱστορίας καὶ ἰδεολογίας ἦταν πάντα σημαντικὴ, ἰδίως ὡς πρὸς τὸ ἱστορικὸ θεματολόγιο, ἀλλὰ δευτερεύουσα. Ἡ κύρια κατηγορία —εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς— παραμένει κατὰ τρόπο εὐδιάκριτο, γιὰ ὅσους τουλάχιστο θέλουν νὰ δοῦν, ἐκεῖνη τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἐπίπεδου καὶ τῆς ποιότητος. Ἡ ἰδεολογία μπορεῖ νὰ παρορμήσει θετικὰ ἢ ἀρνητικὰ, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ αὐτὴ μόνη τῆς ν' ἀποτελέσει τὴν ποιότητα, ποῦ —ἀς μὴ γελοιάμαστε— εἶναι ὅχι μόνον ὑπερχρονικὴ ἀλλὰ καὶ ὑπερταξικὴ ἀρετὴ.⁴⁹

49. Ἐρχεται ἐδῶ στὸ μυαλό, στὰ διεθνή πλαίσια, τὸ παράδειγμα τῆς ἀναγνώρισης ποῦ βρῆκε ἡ ἀξία τοῦ ἔργου τοῦ G. De Ste. Croix, *The Class Struggle in the Ancient Greek World* (London 1981) ἀπὸ μὴ μαρξιστὲς ἱστορικοὺς ὅπως ὁ E. Badian. Ὁ τελευταῖος σημείωνε στὴν βιβλιοκρισίᾳ του ποῦ δημοσιεύθηκε στὴν *N. York Review of Books*, vol. 29, no. 19 (2.12.82) τὴν σταθερὴ ἐπιστημονικὴ βάση τοῦ ἔργου (γνώση τῶν κλασσικῶν γλωσσῶν καὶ ἀνυση στὴν ἐξέταση «τεχνικῶν» ἱστορικῶν θεμάτων τῆς ἀρχαιότητος) καὶ προσέθετε ἐπιγραμματικὰ: «Γιατὶ ἀντίθετα μὲ μερικοὺς ποῦ ἐπαγγέλλονται τὴν διαπραγμάτευση μεγάλων θεμάτων, ξέρει (: ὁ συγγραφέας) τί διακρίνει τὸν ἐπιστήμονα ἀπ' τὸν ἀερολόγο» (For unlike some who profess to deal in large issues, he knows what distinguishes the scholar from the windbag).